

PROPOSTES PEL DOCUMENT DEL CONGRÉS CONSTITUENT D'INICIATIVA DEL POBLE VALENCIÀ.

L' ESQUERRA DEL SEGLE XXI I EL PAIS VALENCIÀ QUE VOLEM CONSTRUIR I VERTEBRAR

Introducció.-

L' esquerra és plural, sempre ho ha estat. Proclamar-se com l' única esquerra existent, com encara continuen pretenent alguns corrents, sols genera sectarisme i enfrontament que han favorit al domini a que la dreta i les inèrcies conservadores mantinguem-ne els seu poder, davant d'unes esquerres que en ocasions demostren l'incapacitat de col·laborar i establir aliances de canvi.

Per això qualsevol intent de definició deu abandonar la pretensió de patrimonialitzar els ideals de l'esquerra, no hi ha veritats absolutes, hi ha, com deia Vazquez Montalban, no veritat evidents. Les esquerres, tenen ,aleshores, coses en comú, podem i deuen compartir projectes de canvi, evitant els dogmes que tan de mal ens han fet.

Nosaltres, a la vista de la realitat que ens envolta, la més immediata, i la més llunyana, i, també, de l'experiència acumulada de l'històrica, considerem que cal una esquerra del segle XXI, la qual sense renunciar al llegat i la tradició íntegra allò nou, que producte del desenvolupament social i econòmic , amplia la perspectiva socialista. Es tracta, d'una síntesi dels vells i els nous paradigmes amb les rectificacions necessàries.

1.-Les tradicions de l'esquerra.-

Durant el passat segle, al estats democràtics occidentals desenvolupats, les línees de pensament bàsiques de l'esquerra es van situar en tres grans versions polítiques: la socialdemòcrata, la llibertària, i la comunista. A la fi del segle XX, però, la corrent llibertària va anant perguent-ne força al temps que es queda més aviat ubicada en un marc reivindicatiu i sindical, deixant l'intervenció política. Deguem ,però, reparar en el protagonisme que l'anarcosindicalisme ha tingut en la nostra història contemporània i en especial en la Guerra Civil, de la qual fou un component bàsic.

És partir de la primera guerra europea quan els grans protagonistes de la vida política, van estar els partits socialdemòcrates i els comunistes, els primers més pragmàtics i electoralistes, els segons, més defensors del marxisme i la seua ortodòxia, i amb una realitat que va durar des de la revolució rusa (1917) i les experiències que d'ella, van sorgir fins la caiguda el mur i el camp comunista liderat per l' URSS.

Així, doncs, els principals referents polítics que tenim als estat industrialitzats, han estat la socialdemocràcia i el comunisme, de forma que l'antagonisme entre reforma i revolució ha estat una constant d'un estadi històric que considerem deu superar-se. Ara hi ha una tradició i una necessitat de posar al dia el pensament i la praxis esquerrana. Algunes previsions s'han manifestat insuficients i errònies, molts dels ideals de l'esquerra continuen en peu, moltes aspiracions estam insatisfetes, i, a més a més, el

sistema de desenvolupament insostenible dominant del present resulta incompatible amb el benestar i el futur de l'humanitat.

Cal apuntar com aquesta realitat dels estats rics contrasta amb les situacions de l'anomenat tercer món, un fet que ha creat la divisió entre països rics i països pobres que no sols continua existint sinó que en molts casos augmenta. Un nou símptoma contra aquesta estat de coses esta produint-se a Sud-americà, amb avanços electorals d'opcions esquerranes, les quals, amb alguna reserva deguem saludar com un pas endavant, tot i tenint present alguns tipus de lideratges amb practiques autoritàries i en alguns casos dictatorials.

2.-Superar algunes previsions errònies.-

El comunisme ha estat una alternativa i un model davant del capitalisme, moltes generacions han tingut aquest com el referent de la seua actuació. La identificació entre comunisme i la Unió Soviètica, durant un llarg període de temps, va ser molt negativa, i en gran part explica el desprestigi i la posterior crisi del model. La desintegració de les experiències comunistes han generat una crisi, conduint en alguns casos a la socialdemocràcia, en altres a passar-se a l'enemic capitalista, i al nostre cas, s'ha obert un qüestionament del que fins ara s'havien considerat veritats. Amb un major perspectiva històrica podem afirmar obertament com el socialisme no era el model comunista, així, tanmateix, algunes afirmacions de Marx no poden avui mantenir-se sense una revisió a la vista de les realitats presents.

La història ha evidenciat que MARX va sobreestimar el vincle entre la posició de classe i les orientacions polítiques que s'en derivarien d'aquesta; avui tenim clar que la posició de classe en sí no genera necessàriament la consciència de classe, i que una part de la classe treballadora esta apostant i votant les opcions de la dreta. Una cosa és la reivindicacions de millores econòmiques i socials, justes i necessàries, i altra la consciència política.

La fórmula leninista de que per a que eixa consciència es generara calia un partit dirigent, per dotar de consciència revolucionaria a la classe, també, ha evidenciat on pot conduir: a la dictadura d'eixe partit.

Continuar plantejar, per tant, la centralitat de la lluita de classes, i el paper dirigent de la classe treballadora és un dogma que cal qüestionar. Hi moltes centralitats, i en cada societat i en cada conjuntura cal veure les prioritats. La col·lectivització absoluta tampoc ha portat, com es venia predicant, al regne de la necessitat, de la justícia social, del progrés i benestar. Més aviat les experiències del comunisme al poder han estat: burocràcia, ineficàcia, corrupció i desigualtats.

Per tant, cal incorporar nous elements, cal corregir errades, cal doncs una renovació i l'ampliació del llegat de l'esquerra i dels seus programes de canvi.

3.-Ideals amb plena vigència.-

Les desigualtats socials lluny de desaparèixer continuen existint, si be les seues manifestacions no es donen als mateixes termes que en èpoques passades, ni d'una forma tan evident. En alguns casos, naixen noves desigualtats, econòmiques i d'altre signe: davant de l'accés a la cultura, i al benestar, i d'especial importància és tot el conjunt de conseqüències que de la desigualtat home-dona, el moviment feminista han forçat una seriosa reflexió sobre les causes de la desigualtat en la societat patriarcal, amb un programa de reivindicacions qualitatives que hem d'assumir com inherent al desig d'igualtat socialista.

La democràcia representativa, amb les seues mancances, és un signe de progrés i un punt de partida, això, però, no implica la seua acceptació com a tal, cal aprofundir, cal obrir vies de participació i de plena garantia dels drets. La democràcia participativa és una nova fita, una millora de la representació parlamentària. La conquesta del poder polític i el seu exercici estan unides a les eleccions lliures, als drets i llibertats, a l'estat de dret i la solució pacífica de les diferències.

Les reformes econòmiques, i en determinats casos i sectors, la socialització i el control des de les institucions, han de considerar-se com instruments destinats a garantir el benestar, i l'eficàcia en termes, també, de sostenibilitats. La planificació econòmica, les mesures fiscals, i les actuacions des del poder deuen estar, tanmateix, regides per principis democràtics i participatius. Els errors de les col·lectivitzacions obligatòries i totalitàries, com es van veure no fa gaire a Cambodja així com les consignes maximalistes han evidenciat que al final tot genera desinterès, inhibició i el fracàs econòmic.

L'administració, i els serveis públics, demanen reformes a fons. Des de l'esquerra cal una atenció especial i una acció de governs dirigida a garantir l'atenció al ciutadà en termes justos i àgils.

L'estímul als moviments socials, així com l'activitat cívica deuen ser una preocupació de tota la praxis política, a tots els nivells: local, comarcal, autonòmic, estatal, sense oblidar la solidaritat internacional, i la lluita pel desarmament i pau. El suport a les lluites dels pobles pobres, amb l'especial ajuda al seu desenvolupament econòmic i social son entre altres premisses de Iniciativa.

El ciutadà deuen ser el centre de la vida pública, una ciutadania és responsable quan no sols vota, sinó quan les institucions compten amb ella tots els dies.

4.-La dimensió ecològica, un nou paradigma.

La societat que ens toca viure ha evidenciat la dimensió política de l'ecologia, el conflicte de la política existent, i la seua economia productivista, amb una societat sostenible és evident. De la mateixa forma que neguem que la dimensió de classe siga la centralitat de la política, ho fem amb l'ecologia, si bé, cal situar aquesta darrera com una dimensió de gran vigència i importància en aquesta fase de la història.

La política "verda" és un fenomen emergent, i ho és per la gravetat de la situació en la qual estem. Estem davant una nova identitat que afegim a l'ideari socialista, al ideari de l'esquerra que vol canviar les coses i no simplement gestionar-les. L'intervenció humana, amb el tipus de producció i de vida, està afectant negativament a la natura i està posant en perill la civilització.

L'esquerra avui deuen ser "verda" al igual que igualitària, democràtica, i sostenible, per això el canvi comporta, també, el canvi de model productiu, fent front a la crisi energètica, i als efectes del malbaratament dels recursos naturals. Avui en dia, el perill de l'escalfament global, la crisi dels recursos naturals, el malbaratament de les energies, i tantes coses més han fet evident que cal altre model.

Estem per una síntesi de l'esquerra socialista i l'ecologisme polític, i per tant per fer un tasca incorporació al bagatge que tenim de les aspiracions ecologistes. Estem davant d'un nou repte no sols davant de problemes com la crisi energètica, el canvi climàtic, sinó sobre el conjunt del model de desenvolupament dominant.

5.-L'esquerra i el país.

L'autogovern, l'enfortiment del nostre sentiment com a poble, com valencians i valencianes, és la base d'una esquerra que vol comptar amb les persones i integrar-les en un projecte sostenible, igualitari i solidari. Tot això, al nostre entendre, es deu fer des de la condició d'una identitat, i cultural, social, puix, sense identitat no hi ha ciutadania, hi ha súbdits, submissió. Com a ciutadans del País Valencià, apostem per un instrument polític valencianista, que lluite per canviar la societat des dels seus arrels.

El valencianisme polític és un component progressista i alliberador, des del ideal igualitari cal que tots els pobles de l'estat, i el País Valencià ho és, gaudeixen de les seues llibertats, per això, el federalisme lliurement pactat obri una via d'entesa, i representa una fórmula històricament necessària a la qual aspirem, en tant que eina i model d'estat. El federalisme en un estat multinacional, com és el cas del espanyol, implica un sistema articulat de diferents nivells de competències, allò que els especialistes anomenen "federalisme asimètric", producte de la diferent realitat existent, en la qual hi ha nacions i regions.

El valencianisme polític manté vincles amb la resta de pobles i països que compartim el mateix llegat cultural i llengua, en un futur federal eixes vincles exigirem un tractament específic i una superació del anticatalanisme fomentat per la dreta.

En quant a la forma de govern, l'esquerra ha vingut manifestant la seua preferència republicana, per considerar-la més democràtica i representativa. Nosaltres, es alienem en eixa tradició, i optem per la forma republicana. No podem oblidar la tradició del nostre valencianisme republicà d'abans del 1939, i com la seua contribució a la consciència de poble tant va significar. La memòria històrica valenciana deu ser recuperada

6.-Una esquerra del segle XXI.

L'esquerra que volem representar és una opció de síntesi, entre els ideals socialistes de canvi i les noves dimensions ecològiques i emancipadores. En eixe sentit, l'ecologisme i el socialisme són dos expressions unides que hem tractat de manifestar.

L'esquerra del segle XXI és una esquerra que no renuncia, que amplia i suma, i per tant, que busca la col·laboració, les aliances de tota l'esquerra per arribar a gestionar el poder als nivells que calga i exercir-lo per a propiciar reformes radicals i canvis de fons. Per tot el que s'ha dit, aspirem a una esquerra ecologista, socialista i valencianista, impulsant les seues idees i propostes.

Des d'Iniciativa del Poble Valencià, apostem per eixa via, d'entesa, acords, d'aliances a nivell de país, d'estat, i, també, d'Europa, per fer possible algun dia l'Europa dels Pobles.

València, setembre de 2007.-

(Aquest document, presentat originàriament per Vicent Alvarez incorpora les aportacions fetes a la Jornada d'EiP del 7 de juliol)